

УДК 343.9

ЗАПОБІГАННЯ ЗЛОЧИННОСТІ У КРАЇНАХ ЛАТИНСЬКОЇ АМЕРИКИ

М. Г. КОЛОДЯЖНИЙ,

*канд. юрид. наук, ст. наук. співроб. НДІ вивчення проблем
злочинності ім. акад. В. В. Сташиса НАПрН України,
асистент кафедри кримінології
та кримінально-виконавчого права,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків*

На підставі аналізу сучасного рівня, характеру та детермінант сучасної злочинності у країнах Латинської Америки здійснено спробу виділення основних напрямів її запобігання, визначено місце громадськості в цій діяльності.

Ключові слова: запобігання злочинності, протидія злочинності, громадськість, громадський вплив на злочинність, країни Латинської Америки.

У сучасній кримінологічній науці бракує спеціальних порівняльних досліджень, присвячених питанням міжнародного досвіду із запобігання злочинності. Звернення до зарубіжної практики запобігання та протидії злочинності сприяє реалізації не лише пізнавальної функції кримінології, а й, за слушними зауваженнями окремих вчених, має прикладне значення [1, с. 23-24]. Тобто такі знання є дуже корисними в контексті вдосконалення роботи органів кримінальної юстиції в Україні, розширення кола суб'єктів запобіжної діяльності тощо.

У науковій літературі прийнято звертати більшу увагу на практику протидії злочинності західних розвинених держав (США, країни-члени ЄС). При цьому залишається малодослідженим досвід у цій царині деяких країн Латинської Америки, де фінансовий стан та економічні можливості з утримання правоохоронних органів більшості з них є дуже схожими з українськими. Крім цього, враховуючи, що в останні роки урядам більшості країн даного регіону світу вдалося значно зменшити рівень криміногенності, вивчення досвіду країн Латинської Америки у сфері запобігання злочинності

уявляється актуальним.

Країни Латинської Америки традиційно включають 7 держав Центральної Америки та 17 – Південної Америки. У цілому даний регіон відрізняється від решти держав світу не лише самобутньою культурою, особливою структурою народів, які проживають на території Латинської Америки. Однією з яскравих ознак країн цієї частини світу є високий рівень злочинності. За даними фахівців, кожного дня у країнах Латинської Америки від вчинення різних злочинів гине понад 100 осіб. Щороку близько 12 % населення цього регіону світу стають жертвами насильства. На протидію активній діяльності організованих злочинних угруповань уряди держав Латинської Америки витрачають понад 2 % річного ВВП [2]. Значне фінансування правоохоронної діяльності у цих державах спрямоване на недопущення розширення ринку наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів, оскільки такі країни, як, наприклад, Колумбія, Перу та Болівія є світовими лідерами з культивування та виробництва кокаїну. Середньорічний дохід від продажу цього наркотику в загальносвітовому масштабі фахівцями ООН оцінюється майже у 100 млрд дол. США [3]. Захист незаконних інтересів із виробництва наркотиків з боку наркокартелів забезпечується потужним ринком обігу вогнепальної зброї та вибухових речовин. За бойовим оснащенням та кількістю озброєних учасників злочинні угруповання мало чим поступаються урядовим внутрішнім військам чи підрозділам поліції окремих країн регіону. Через це у багатьох із них відсутній повний контроль урядів над громадянами та дотриманням ними законів.

Окрім цього, до криміногенних чинників, які впливають на поширення найбільш суспільно небезпечних проявів злочинності в Латинській Америці, можна віднести: а) високу майнову поляризацію населення; б) громадянські війни й військові конфлікти; в) низькі темпи економічного зростання; г) високий рівень безробіття; д) швидкі темпи урбанізації населення, наявність великої кількості мегаполісів із населенням понад 10 млн осіб; е) слабкий розвиток міської інфраструктури; є) наявність у великих містах районів нетрів

(фавел), де мешкає велика кількість маргіналізованих осіб; ж) незадовільну систему державної освіти; з) низький рівень ефективності системи кримінального правосуддя [4] та ін. Прикладом останньої може слугувати Гватемала, де обвинувальні вироки виносяться судами лише у 2 % убивств [6].

Зазначені та інші обставини вказують на те, що злочинність країн Латинської Америки має власну специфіку. Тому для більш-менш успішного запобігання злочинності, зменшення жертв передусім насильницьких злочинів, скорочення незаконного обігу наркотичних засобів правоохоронні органи змушені жорстко реагувати на злочинні прояви та нові виклики з боку організованої й транснаціональної злочинності. Ті стратегії запобігання злочинності, які є результативними, наприклад, в США та країнах-членах ЄС, будуть малоефективними в даних державах. Пригнічення озброєного супротиву членів наркокартелів, їх фізичне знищення, затримання злочинців, притягнення їх до кримінальної відповідальності є на даний час одним із найефективніших засобів запобігання злочинності в країнах Латинської Америки.

З метою загального уявлення про сучасний стан криминогенності в країнах даного регіону проаналізуємо дані щодо рівня убивств. Цей злочин обрано з декількох обставин: 1) убивство має найбільшу суспільну небезпечність та резонансність; 2) цей злочин відрізняється найменшою латентністю порівняно з іншими кримінальними посяганнями.

За рівнем убивств найбільш криминогенними є такі країни Латинської Америки, як Гондурас, Гватемала та Колумбія. Наприклад, станом на 2012 р. у Гондурасі обліковано 90,4 убивств на 100 тис. населення, у Гватемалі – 39,9, а Колумбії – 30,8. Високий показник убивств в цих країнах можна пояснити широкою поширеністю злочинів, пов'язаних із культивуванням, виробництвом та зберіганням наркотиків. Найчастіше це кокаїн, який виробляється саме в даному регіоні та транспортується в різний спосіб до США, Канади та країн-членів ЄС. У Бразилії спостерігається найбільші абсолютні показники убивств: понад 50 тис. у 2012 р. Хоча слід визнати, що порівняно із вказаними країнами за відносними показниками рівень убивств у Бразилії значно менший.

Найбільш безпечними можна назвати Чилі та Аргентину, де рівень вбивств як за абсолютними, так і відносними показниками в цілому схожий з європейськими державами. Так, у 2012 р. в Чилі обліковано 550 убивств, в Аргентині – 2 237 [5, с. 126].

До групи особливо криміногенних міст держав Латинської Америки відносяться Каракас (Венесуела), Богота (Колумбія) та Сан Хосе (Коста Ріка). Наприклад, у 2011 р. в цих містах було зареєстровано у відносних показниках на 100 тис. населення понад 120 убивств у Каракасі, 21,6 – у Боготі та 21,2 – у Сан Хосе [Там само, с. 146].

Країни Латинської Америки суттєво відрізняються від решти країн світу й за структурою знярядь вбивств. Станом на 2012 р. у них у середньому з використанням вогнепальної зброї вбито близько 65 % осіб, за допомогою холодної зброї – 20 % потерпілих. Для порівняння зазначимо, що в країнах-членах ЄС дана структура суттєво відрізняється: вогнепальна зброя – 20 %, холодна – 30 % [Там само, с. 140–144]. Це вказує на те, що у країнах Латинської Америки є неконтрольованим ринок обігу вогнепальної зброї, що свідчить про організований та озброєний характер вчинення більшості злочинів.

Визначивши в цілому стан і характер сучасної злочинності у країнах Латинської Америки, спробуємо дослідити основні форми запобігання злочинності в окремих країнах даного регіону, в тому числі із залученням громадськості.

Так, у *Колумбії*, одній із найбільш криміногенних країн Латинської Америки, місцевою владою запроваджується кілька напрямів запобігання злочинності як з боку державних, так і недержавних суб'єктів. Реалізація різних стратегій запобігання злочинності в даній державі, як правило, проводиться за активної фінансової, організаційної й наукової підтримки ООН та її регіональних інститутів.

Успіхи колумбійської влади у сфері запобігання злочинності можна продемонструвати, навівши приклад міста Медельїн. У 1991 р. тут було зафіксовано найбільший рівень убивств: 381 на 100 тис. населення [7]. Цьому

сприяла, поряд із соціально-економічною розбалансованістю країни, діяльність тисяч озброєних представників мафіозних структур, що спеціалізуються на торгівлі кокаїном, більшість якого культивується саме в Колумбії. В ті часи в Колумбії державність як така була відсутня, оскільки діяльність органів державної влади, включаючи правоохоронні, контролювалась з боку наркокартелів. Скоротити злочинність у шість разів у Медельїні протягом 2002 – 2007 рр. з 174 до 29 на 100 тис. населення вдалось завдяки запровадженню комплексу взаємопов'язаних запобіжних заходів, а саме: 1) реалізація концепції колективної відповідальності, відповідно до якої всі члени суспільства мають опікуватись питаннями безпеки; 2) приділення поліцією особливої уваги найбільш криміногенним районам міста; 3) проведення діалогу з представниками організованої злочинності про припинення активного протистояння владним структурам та конкурентам на незаконному ринку наркотиків; 4) значне посилення фінансування соціальної сфери (транспорт, освіта, будівництво соціального житла) [6]. Але, на думку окремих спеціалістів, досягти значних успіхів у зниженні рівня вбивств у Медельїні вдалося саме завдяки взаємодії місцевих органів влади із громадськими організаціями, оскільки вони користуються високим авторитетом у місцевого населення [8].

Шляхом запровадження комплексу взаємопов'язаних заходів загальносоціального та спеціально-кримінологічного характеру вдалось значно скоротити злочинність й у столиці Колумбії – Боготі. До таких заходів можна віднести: а) вивчення даних медичних установ про кількість колумбійців, які звернулись за медичною допомогою у разі поранення від вогнепальної чи холодної зброї [9]. На підставі вказаних відомостей поліція визначає найбільш криміногенні для громадян місця та приймає рішення про виділення необхідних сил й засобів для розкриття злочинів та затримання злочинців; б) професіоналізація та підвищення кваліфікації поліції; в) створення поліцейських служб з питань сім'ї, що дозволило посилити соціально-обслуговуючу функцію поліції та підвищити довіру громадян до правоохоронних органів; г) покращання соціального забезпечення населення

(будівництво нових бібліотек, розвиток виробництва й транспортних послуг, боротьба із безробіттям); д) обмеження вживання алкоголю та обігу вогнепальної зброї; е) відновлення публічного простору шляхом демонтажу зруйнованих будинків, ремонту існуючих та будівництва нових споруд та ін.

Поступова реалізація зазначених запобіжних стратегій дозволила скоротити у Боготі з 1993 р. до 2011 р. рівень убивств майже в 4 рази: з 80 до 21,6 на 100 тис. населення відповідно [6].

Зазначені напрями запобігання злочинності в Колумбії на сучасному етапі можна доповнити намаганням розробки й упровадження програм профілактики злочинності. В їх реалізації беруть активну участь громадські організації, представники приватного бізнесу, окремі громадяни, які переважно на добровільних та безоплатних засадах виконують громадянський обов'язок із забезпечення безпеки в державі. До найбільш успішних програм можна віднести: «Observatorio de Seguridad» («Обсерваторія безпеки»); «Negocios Responsables y Seguros» («Відповідальний та безпечний бізнес»); «Cultura de Paz» («Проект культури миру»); «Bogotá Cómo Vamos?» («Богота, як ми здійснюємо проект?») [10, с.и120–126].

Мексика також відноситься до країн Латинської Америки з високим рівнем злочинності. Певним чином цьому сприяють особливості географічного розташування даної країни. Територія Мексики є наркотрафіком, оскільки має спільний кордон із США – головним ринком наркотиків (каннабісу, кокаїну, метамфетаміну), що виготовляються в державах Латинської Америки. Протягом правління у 2006 – 2012 рр. президента Ф. Кальдерона в Мексиці було оголошено «війну» наркозлочинності. За даними спецслужб цієї країни, у 8 із 32 штатів Мексики проводяться операції із затримки учасників організованих злочинних угруповань, яких налічується до 300 тис. осіб [11].

За цей період як з боку представників організованої злочинності, так і з боку правоохоронців загинуло понад 50 тис. осіб. Проведення широкомасштабних спецоперацій із залученням великого штату співробітників поліції й військових вимагають від уряду Мексики відповідного фінансування,

що обчислюється десятками мільйонів дол. США. Зазначена обставина негативно позначається на розвитку мексиканської економіки, що упродовж вказаного періоду зросла лише на 1,8 %. Спеціалістами даний економічний показник визнається найгіршим за останні чотири президентських каденції [2].

Неконтрольований ринок наркотиків та корупція правоохоронців стала поштовхом до залучення регулярних військових формувань Мексики для боротьби з наркозлочинністю. Такий досвід існує ще з 1986 р. З метою координації дій військових та поліцейських у справі запобігання злочинності у структурі Міністерства оборони Мексики сформовано так звану 10-ту секцію спеціальних операцій Генерального штабу. Військовослужбовці цього підрозділу проходять спеціальну підготовку в навчальних центрах для протидії злочинцям, мають гарне технічне оснащення. Для підвищення престижності служби в даному підрозділі мексиканської армії й зменшення корупційних ризиків життя його членів страхується у розмірі 30 тис. дол. США, військовослужбовці мають достойну заробітну плату. Протягом усього періоду діяльності даного військового формування було вилучено кілька тисяч тонн наркотиків, фізично знищено кілька сотень злочинців, зруйновано понад сто нелегальних аеродромів, що використовувались наркокартелями для транспортування наркотиків до США та інших країн [12].

Бездіяльність мексиканської корумпованої поліції, широке поширення злочинності сприяють активізації самоорганізації населення. Дана діяльність не завжди носить законний характер, оскільки має ознаки самоуправства з боку пересічних громадян по відношенню до злочинців, здійснення самосуду із застосуванням негуманних методів. У країні є доволі поширеними випадки групового нанесення громадянами злочинцям тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості. Є приклади відсікання злочинцям тих частин тіла, якими вони вчиняють злочини. Наприклад, в одному із мексиканських поселень натовп розлючених людей прив'язав до дерева злочинця, якого було спалено живцем. Цю жахливу картину демонстрували місцеві ЗМІ [Там само].

Іноді через недовіру до поліції місцеві мешканці об'єднуються в озброєні

добровільні загони самооборони з метою протистояння представникам організованих злочинних угруповань, поєднаних корупційними зв'язками із правоохоронцями. Так, у місті Паракваро штату Мічоакан 600 озброєних вогнепальною стрілецькою зброєю членів дружин самооборони під назвою «Autodefensas» обеззброїли та затримали керівника місцевої поліції, який підозрювався у зв'язках із наркокартелем «Caballeros Templarios» («Тамплієри») [13].

Як бачимо, в Мексиці превалює репресивний напрям боротьби із злочинністю. Він полягає в озброєному протистоянні організованій злочинності шляхом затримання чи фізичного знищення злочинців, руйнування злочинної інфраструктури (приміщень, де виготовляються наркотики; обладнання для їх виготовлення; нелегальних приватних аеродромів).

Соціальна складова запобігання злочинності в Мексиці здійснюється наразі відповідно до прийнятих програмних документів, зокрема: Національного плану розвитку країни на 2013 – 2018 рр., Національної програми боротьби із голодом на 2014 – 2018 рр., Програми розвитку соціального сектору на 2013 – 2018 рр. [14]. Вказані документи передбачають низку стратегічних напрямів розвитку соціально-економічної сфери в Мексиці щодо боротьби із безробіттям, розвитку національного виробництва, будівництва житла, підтримки туристичного бізнесу.

Останнім часом у країні поступово впроваджуються профілактичні заходи з широким залученням до їх здійснення недержавних суб'єктів запобігання злочинності: церкви, профспілок, роботодавців, вищих навчальних закладів, працівників культури й мистецтва тощо. Прикладом профілактики злочинності в Мексиці є реалізація програми «Comunidad en Libertad Asistida» («Проект громадської пробації»), розрахованої для запобігання рецидивної злочинності серед молоді та неповнолітніх [10, с. 128].

Подібно до інших країн Латинської Америки, таких як, наприклад, Бразилія, в Мексиці здійснюються певні кроки щодо відновлення публічного простору. Для цього було прийнято національну програму під назвою

«Повернення до життя публічного простору» [6]. Зміст подібних програм пов'язаний з ідеями теорії екологічного дизайну (теорії «розбитих вікон»). Облаштування занедбаних територій, які можуть стати місцем вчинення різних злочинів, здійснюється за участі представників місцевої громади, зацікавлених у безпеці свого району та скороченні злочинності.

Чилі вважається однією з найбезпечніших країн Латинської Америки. Низький рівень злочинності у даній державі можна пов'язати із кількома обставинами: 1) особливість географічного розташування Чилі на периферії Південноамериканського континенту; 2) віддаленість від світової наркотичної «Меки», якою вважаються Гватемала, Перу й Колумбія; 3) низька активність членів організованих злочинних угруповань тощо.

Науковість та обґрунтованість заходів із запобігання злочинності у Чилі забезпечує діяльність національних наукових центрів. Одним із них є університет Альберто Хуртадо. Його спеціалісти займаються оцінкою національних програм запобігання злочинності, розробкою нових стратегій профілактичної діяльності, оцінкою ефективності роботи правоохоронних органів та ін. Чилійський університет пропонує зацікавленим суб'єктам академічні курси й професійну підготовку з питань молодіжної злочинності та реалізації стратегії громадського впливу на злочинність. Університет Альберто Хуртадо брав активну участь у розробці Національної стратегії громадської безпеки. Остання здійснюється під керівництвом МВС Чилі за підтримки Міністерств юстиції, освіти, праці, охорони здоров'я даної країни [15].

Скороченню криміногенності у Чилі сприяє реалізація спеціальних програм профілактики злочинності із залученням на добровільних та безоплатних засадах громадян, громадських і неурядових організацій, задіяних у сфері запобігання злочинності. До таких проектів можна віднести: «Comuna Segura» («Безпечна громада»); «Cuadrante» («Квадрант»); «Paz Activa» («Активний мир»); «Street Lighting Master Plan» («Генеральний план вуличного освітлення»); «Paz Educa» («Освіта в інтересах миру») [10, с. 117 – 119]. Дані програми спрямовані на запобігання молодіжній, підлітковій, рецидивній та

організованій злочинності

Безперечно, сучасний досвід країн Латинської Америки у впровадженні стратегії громадського впливу на злочинність наведеним матеріалом не обмежується. Є вдалі приклади й інших латиноамериканських держав. До них можна віднести такі:

– створення Національної системи забезпечення безпеки громадян у Перу. Вона започаткована ще 2003 р. й полягає у роботі комітетів безпеки, до складу яких входять: муніципалітети, поліція, органи освіти та охорони здоров'я, громадські організації, окремі громадяни. Дані комітети аналізують злочинність у конкретному районі проживання та відповідно до стану й характеру місцевої злочинності виробляють заходи її запобігання (облаштування місць відпочинку, профілактична робота із молоддю, технічне оснащення поліції, організація патрулювання добровольців). Діяльність комітетів заохочується наданням матеріальних субсидій;

– створення програм профілактики злочинності з боку неформальних молодіжних груп шляхом залучення приватного сектору (добровольців, волонтерів) для проведення просвітницької й правової роботи з молоддю та наданням соціальної допомоги (Гватемала) [9];

– здійснення оглядів віктимізації населення для оцінки довіри громадян до органів кримінальної юстиції, наявності страху перед злочинністю та визначення найбільш поширених злочинів в окремих містах і селищах. Це дає можливість поліції та місцевим органам влади забезпечити індивідуальний підхід у виробленні для кожного міста власної стратегії запобігання злочинності та розширення лав поліцейських за рахунок безкоштовної допомоги добровольців при охороні громадського порядку (Перу) [10, с. 130];

– залучення в Аргентині громадських організацій до психологічної підтримки й навчання молоді із неблагополучного середовища в межах проекту «Sistema de Formación de Animadores Juveniles» («Схема навчання молодих лідерів»). Метою проекту є розвиток у молодих людей соціальної активності, лідерських якостей, допомога у відмові від негативних звичок та асоціальної

поведінки (вживання алкоголю, наркотиків, ігроманія). Фінансування програми здійснюється недержавними суб'єктами (підприємцями, громадянами, приватними компаніями);

– запровадження профілактичної програми, розрахованої на неповнолітніх злочинців та осіб віком 17-21 рік, які знаходяться у притулках. Програма спрямована на ресоціалізацію юнаків, розвиток в них соціальної відповідальності, визначення життєвих пріоритетів та шляхів їх досягнення. До проведення індивідуальної та групової роботи з такими особами активно залучається безкоштовна й добровільна допомога волонтерів, студентів вищих навчальних закладів (Аргентина) [10, с. 105-106].

Дослідження сучасного стану запобігання злочинності у країнах Латинської Америки дає підстави для здійснення таких висновків: 1) основою запобігання злочинності в даних державах є розвиток системи кримінального правосуддя та запровадження загальносоціальної запобіжної діяльності; 2) останнім часом урядами та місцевими органами влади цих країн приділяється більша увага розширенню суб'єктів запобігання злочинності за рахунок громадських організацій та окремих громадян; 3) найбільш поширеною формою громадського впливу на злочинність є розробка й виконання програм профілактики злочинності із широким залученням громадських організацій, добровольців та волонтерів; 4) розробка програм профілактики злочинності та оцінка їх результативності проводиться за підтримки національних й міжнародних наукових та університетських установ.

Список літератури:

1. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. / А. П. Закалюк. – Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. – К. : Вид. Дім «Ін Юре», 2007. – 424 с.
2. Латинская Америка – самый опасный регион мира [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://ru.exrus.eu/Latinskaya-Amerika-samy-opasny-region-mira-id517289076ccc195abe0001e7>. – Загл. с экрана.
3. Всемирный доклад о наркотиках – 2014 / Управление Организации Объединенных Наций по наркотикам и преступности (UNODC), 2014. – 11 с.
4. Crime and violence in Latin America [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://en.wikipedia.org/wiki/Crime_and_violence_in_Latin_America#Brazil. – Загол. з екрану.
5. Global Study on Homicide – 2013: Trends, Contexts, Data / United Nations Office on

Drugs and Crime (UNODC). – Vienna, 2014. – 163 p.

6. A/Conf.213/14 // Workshop on Practical Approaches to Preventing Urban Crime / Twelfth United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice (Salvador, Brazil, 12-19 April 2010). – 21 p.

7. Satterthwaite D. What role for mayors in good city governance? / D. Satterthwaite // Environment and Urbanization. – 2009. – Vol. 21. – P. 3–17.

8. Davila J. Being a mayor: the view from four Colombian cities / J. Davila // Environment and Urbanization. – 2009. – Vol. 21. – P. 37–56.

9. A/Conf.203/11 / Workshop 3: Strategies and Best Practices for Crime Prevention, in particular in relation to Urban Areas and Youth at Risk // Eleventh United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice (Bangkok, 18-25 April 2005). – 23 p.

10. Public-Private Partnerships and Community Safety: Guide to Action / International Centre for the Prevention of Crime (ICPC). – Montreal, 2011. – 156 p.

11. Вовк М. Однажды в Мексике: деятельность мексиканских наркокартелей несёт угрозу США / М. Вовк // Частный корреспондент. – 2009. – 13 сент. – С. 5.

12. Мексиканский опыт борьбы с преступностью [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.pravoznavec.com.ua/books/298/22944/31/>. – Загл. с экрана.

13. Отряды самообороны разоружили полицию, которая защищает мафию во власти [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://censor.net.ua/photo_news/265795/otryady_samooborony_razorujili_politsiyu_kotoraya_zaschischaet_mafiyu_vo_vlasti_foto. – Загл. с экрана.

14. Sedesol [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.sedesol.gob.mx/es/SEDESOL/SEDESOL>. – Загол. з екрану.

15. A/Conf.213/6 // Working paper «Making the United Nations guidelines on crime prevention work» / Twelfth United Nations Congress on Crime Prevention and Criminal Justice (Salvador, Brazil, 12-19 April 2010). – 20 p.

Колодяжний М. Г. Предупреждение преступности в странах Латинской Америки.

В статье на основании анализа современного уровня, характера и детерминант современной преступности в странах Латинской Америки предпринята попытка выделить основные направления ее предупреждения, определено место общественности в этой деятельности.

Ключевые слова: предупреждение преступности, противодействие преступности, общественность, общественное воздействие на преступность, страны Латинской Америки.

Kolodyazhny M. G. Crime Prevention in Latin American Countries.

In this article the author on the basis of analysis of the contemporary rates, nature and determinants of Latin American crime, tries to mark out the main directions of its prevention and the role of public in this process.

Key words: crime prevention, crime combating, public, public impact on crime, Latin American countries.

Розширена анотація
статті Колодяжного Максима Геннадійовича на тему
«Запобігання злочинності у країнах Латинської Америки»

Kolodyazhny M. G., PhD in Law, Head of the Sector for the Study of Crime Prevention Problems at Academician Stashis Scientific Research Institute for the Study of Crime Problems, National Ukrainian Academy of Law Sciences, Lecturer of the Department of Criminology and Penitentiary Law, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

An extended abstract of a paper on the subject of:
«Crime Prevention in Latin American Countries»

Problem setting. Contemporary science is short of the comparative criminological researches, devoted to the study of progressive international experience in the sphere of crime prevention. That's why such researches are actual for both scientists and law enforcement officials.

Paper objective. The goal of this scientific paper is to identify the main tendencies of crime prevention in Latin America.

Paper main body. In the most Latin American countries contemporary criminality is characterized by violent, organized, armed forms and crimes in the sphere of drug trafficking. The most high-crime countries of Latin America are Colombia, Honduras and Guatemala. The lowest crime rates are in Chile and Argentina.

The governments of these countries give full attention to the sphere of crime prevention, especially to improving the work of law enforcement bodies. The share of budget funds for implementation of social events increases year to year (elimination of unemployment, industry development, betterment of social services, transport infrastructure). Strategy of social impact on crime is in progress too. It involves engaging in crime prevention programs citizens and public organizations on voluntary and free basis.

Conclusions of the research. Successful crime prevention in Latin America involves combining of social and specially-criminological measures. Also there is a close interaction between state and non-state subjects of crime prevention.